

staaende eller, som det ærede Medlem foreslaar, gaar til en Reparation af Broen. Ingen vil kunne gennemskue denne Fare. Jeg finder ikke, at der her er Anledning til at se paa denne Forøgelse af Rentegarantien. Det er ikke Penge, vi tage ud af Statskassen, eller Penge, vi skulle af med, som naar vi bygge Stationer eller anlægge Statsbaner, hvor vi skulle af med kontante Penge. Her er kun Spørgsmaal om, hvor vidt vi ville garantere paa en saadan Maade, som det har vist sig, at Garantien i Virkeligheden er ved den lolland-salfterste Bane. Her bliver Spørgsmaal om en lille Renteforøgelse, som rigelig vil komme tilbage igen om nogle faa Aar, naar Gedserbanen med den ny gennemgaaende Trafik er indarbejdet. Her er Spørgsmaal om at forøge Rentegarantien en Smule, det er ikke en Handel om store Summer, men det kan blive en Handel om Menneskeliv. Jeg vil derfor meget fraraade, at man i Dag stemmer for det ærede Medlems Forslag om at vende tilbage til en Reparation af den gamle nuværende Bro. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at stemme i Dag, som de stemte forleden, og mod det ærede Medlems Vædringsforslag.

Jens Bux: Det ærede Medlem, der har stillet Vædringsforslag, mente, at det kun var for at gøre det ærede Medlem fra Nykøbing (Claszen) en Tjeneste eller en Fornøjelse, at man vilde bevilge det større Beløb. Det skal jeg ikke komme ind paa, men det ærede Medlem har i Henhold til sin politiske Fortid i de senere Aaringer opført sig saa pænt, at han kunde godt fra en vis Side have Grund til at vente særlig Paaskønnelse, men det skal jeg lade ligge. Jeg vil kun sige for mit Vedkommende, at jeg lige saa lidt nu som i Finansudvalget naar Regeringen kommer og forelægger os et Forslag om, at den under sit Ansvar vil bygge os en Bro, naar vi bevilge en Udvidelse af Rentegarantien paa 250,000 Kr., indser, hvad finansiel Mening der da er i, at man vil give en 215,000 Kr. større Rentegaranti, end der forlanges af Regeringen. Ved Debatten under denne Sags 2den Behandling forstod jeg virkelig det ærede Medlem for Listed Ams 3dje Valgfres (N. Andersen) saaledes, at dersom vi bygge denne Bro efter det Forslag, som kommer fra Ministeren, vilde den, efter hvad man kunde skønne som fraværende fra Stedet, paa ingen Maade blive mindre solid, end dersom man gaar op til 215,000 Kr. mere. Den ærede Ordfører udtalte, at der kunde være Fare for Færdjelen, dersom vi ikke gaa til den

højere Sum, at det ikke bliver saa solidt, og at vi kunne forudsætte, at der en skøn Dag vilde ske en Kalamitet derovre, og saa vilde vi dog fortryde, at vi ikke vare gaaede det Par hundredetusinde Kroner højere. Til disse Udtalelser maa jeg stadig sige det, som jeg allerede har sagt til den ærede Ordfører: Naar Regeringen gennem sine tekniske sagkyndige anser det for forsvarligt, kunne vi virkelig ogsaa anse det for forsvarligt. Dertil kommer endnu Udtalelserne fra det ærede Medlem fra Vestervig ved Sagens 2den Behandling, som dog ikke have saa liden Vægt på disse Spørgsmaal. Jeg siger derfor for mit Vedkommende: Jeg vil gerne være med til at gøre det ærede Medlem fra Nykøbing en Tjeneste, han er jo altid en meget liberal og herlig Mand at arbejde sammen med, og var det alene om det at gøre, skulde jeg gerne give ham min Stemme, men jeg opfatter det ikke som en privat Tjeneste, thi vi kunne jo ikke saaledes dele Penge ud til det ene og det andet Medlem, det er ikke Meningen, og det anser jeg for finansielt urimeligt. At man vil gaa 215,000 Kr. højere, end Regeringen selv forlanger, den Finanspolitik kan jeg ikke forstaa. Naar Regeringen efter en alvorlig og saglig Undersøgelse kommer til Finansudvalget eller et andet Udvalg om en Bevilling til denne eller hin Sag og siger: Saa mange Penge skulle vi bruge til den, saa gennemføre vi det og gennemføre det paa vort Ansvar, kan jeg ikke forstaa, at Rigsdagen siger: Vi vilde ikke nøjes med de Tusinder eller Millioner Kroner, men vi vilde langt højere op med det. Det forekommer mig, at det er dog en ganske mærkelig Finanspolitik, der kommer ud af det. Jeg kan ikke forstaa rettere, og derfor har jeg ogsaa været imod det i Finansudvalget og har været med til ikke at tiltræde denne Forøgelse. Jeg vil altsaa tilraade det høje Ting at følge det ærede Medlem fra Ruds-Bedby (Tauber) og stemme for hans Vædring. Vi risikere intet ved at gaa denne Vej, og Regeringens Repræsentant her, Indenrigsministeren, har erkendt her i Salen ved denne Sags 2den Behandling, at naturligvis vilde vi endelig af med de 465,000 Kr., kunde han nok tage imod dem, selvfølgelig var han villig til at opføre Broen paa sit Ansvar for den Sum, han har foreslaaet for Finansudvalget og i Lovforslaget, men selvfølgelig vilde han ogsaa kunne tage imod den højere Sum, hvis vi endelig vilde af med den. Jeg siger derfor: Lad os holde os til Regeringens oprindelige Forslag, det er baade saglig det rigtigste, og — det tror jeg, ingen kan bestride — finansielt det fornuftigste.